

Τὸ μεσν. ἀκριβαναθρώφω. Πβ. Θυσ. Ἀβραάμ στ. 433 (ἐκδ. E. Legrand) «ξύπησε, κανακάριχο κι ἀκριβαναθρώμενο, | νὰ πὰς εἰς τὴν ξεφάντωσι ποῦ σ' ἔχουν καλεσμένο».

Ἀνατρέφω μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας, συνήθως ἐν τῇ μετοχ. ἀκριβαναθρώμενος ἔνθ' ἄν. : Κριμας ἐδὰ ποῦ σ' ἀκριβαναθρώγω κι ἀπέκειο μὴτ' ἀγαπᾷς με μῆτε ξέρεις το ! Ἀπύρανθ. Δὲ θέλω ὥ νὰ κλαίῃ τ' ἀκριβαναθρώμενο κωπελλάκι μου ! αὐτόθ. || Ἄσμ.

Μοναχογιᾶ τῆς μάννας σου καὶ πρῶτε τοῦ κυροῦ σου κι ἀκριονεθρώμενε μου μέσα ἔς τοὺς εἰκούς σου (εἰκούς = ἰδικούς) Κάσ.

Ἀκριβαναθρώμενη μου, πῶς κάμνεις μέσ' ἔς τὸ χῶμα χῶρις σεντόνι καθαρό καὶ χῶρις μαξιλλάρι ! (μοιρολ.) Νίσυρ.

ἀκριβάνθρωπος ὁ, Πελοπν. (Λακων.) ἄκριβά-
θρώπος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός καὶ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος.

Φιλάργυρος ἔνθ' ἄν. : Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος - ὁ βακάλης εἶναι ἀκριβάνθρωπος Λακων. Συνών. ἀκριβοκαμένος, ἀκριβοκόπος, ἀκριβός.

ἀκριβαπόχτητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκριβαπόχτιστος
Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀκριβὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἀποχτητός < ἀποχτιῶ. Τὸ ἀκριβαπόχτιστος ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀκριβαπόχτιστος, ὁ κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον οἶονεῖ ἀκριβὰ ἀτέκτισέ τις, συνήθως ἐπὶ υἱοῦ, τὸν ὅποιον πολὺ ἀγαποῦν οἱ γονεῖς.

ἀκριβασιγγανος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκριβοσιγγανος
Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀτσιγγανος.

Ὁ λίαν φιλάργυρος : Πεθ. ἀκριβασιγγανο ἄνθρωπο δὲν εἶδαν τὰ μάτια μου.

ἀκρίβεια ἡ, κοιν. ἀκρίβεια Κύπρ. ἀκριβεῖα Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀκριβεῖα Πόντ. (Κερασ.) ἀκριβειὰ Κύπρ. ἄκριβεια Πελοπν. (Λακων.) Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀκρίβεια = ἡ μετὰ προσοχῆς ἐκτέλεσις οἵασδήποτε πράξεως, αὐστηρότης περὶ τὴν κατάληψιν καὶ ἔκφρασιν. Περὶ τοῦ τύπου ἀκριβεῖα ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,104. Ὁ τύπ. ἀκριβεῖα ἐκ τοῦ παλαιότερου παρὰ Βλάχ. ἀκριβεῖα.

1) Λεπτολογία, ἀκριβολογία Καλαβρ. (Μπόβ.) 2) Φειδωλία, φιλαργυρία, γλισχρότης Θράκ. (Μάδυτ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Κρήτ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) κ. ἄ. — Λεξ. Περίδ. : Ἀπὸ τὴν ἀκρίβεια του ἀπέθανε Περίδ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Πλουτάρχ. Περικλ. 36 «χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκρίβειαν γλίσχρως καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦντος». 3) Ἐλλειψις συνήθως καρπῶν δημητριακῶν, σιτοδεία σύννηθ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) : Ἐχομεν ἀκρίβεια φέτος σύννηθ. Ἐς τοὺν κιστὸ τῆς ἀκρίδας γίνιτι κ' ἡ ἀκρίβεια Μάδυτ. Ἀσ' τὴν ἀκριβεῖαν θ' ἀπομείνωμε πεινασμένοι Κερασ. Ἰφέντ' ἀκριβεῖα ἐγέντουνε Ὁφ. || Παροιμ.

Ὁ καιρὸς πουλεῖ τὰ λάχανα κ' ἡ ἀκρίβεια τ' ἀγοράζει

(ἐπὶ πράγματι εὐώνου μὲν καθ' ἑαυτό, ἀλλὰ δαπανηροῦ ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως) Πελοπν. (Λακων.) Ἐς τὴν ἀκρίβεια τοῦ νεροῦ καλὸ ν' καὶ τὸ χαλάζι (ἐν ἐλλείψει καλυτέρου πρέπει νὰ ἀρκοῦμεθα καὶ εἰς τὸ πενιχρὸν) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Κόρινθ. κ. ἄ.) β) Γενικώτερον, ἔλλειψις, σπάνις Κύπρ. : Ἄσμ.

Ἐς τὴν ἀκριβειαν τῶν κοραδιῶν μὴν ρκὰν ἐπαρακάλουν τὸ ἐκρέμ-μαζεν τὰ δειλὴ της σὰν τὰ φτερὰ τοῦ γάλου

(ρκὰ = γραῖα) Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Πλάτ. Νόμ. 844B «ἐὰν δι' ἀκριβείας ἢ καὶ τοῖς γείτοσι (τὸ ὕδωρ)».

4) Ὑπερβολικὴ τιμὴ, ὑπερτίμησις τῶν ὀνίων κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) : Δὲν μπορεῖ νὰ πλησιάσῃ κἀνεὶς τὰ ἐμπορικὰ ἀπὸ τὴν ἀκρίβεια. Θὰ μᾶς φάγῃ ἐφέτος ἡ ἀκρίβεια κοιν. Τὰ κρασιὰ ἔχουνε ἀκρίβεια Κίμωλ. Πολλὴν ἀκριβειαν φέτι τὸ πρᾶμαν Κύπρ. || Φρ. Ἀκρίβεια τοῦ διαβόλου ! (ἐπὶ ὑπερβολικῆς ἀκριβείας) σύννηθ. || Παροιμ. Ὁπου ἰδῆς ἀκρίβεια, καρτέρει καὶ φτήγια (αὐξανομένης τῆς τιμῆς πράγματός τινος ἐλαττοῦται ἡ ζήτησις αὐτοῦ καὶ ἐπέρχεται κατ' ἀνάγκην ἡ ὑποτίμησις αὐτοῦ) Ἡπ. Θήρ. κ. ἄ. Συνών. ἀκριβεμαν.

ἀκριβεμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκριβένω.

Ἡ ὑπερτίμησις τῶν ὀνίων : Τῇ ψωμί' τ' ἀκριβεμαν. Συνών. ἀκρίβεια 4.

ἀκριβένω κοιν. Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀκριβύνω Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἄκριβένω Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός.

1) Μετβ. ὑπερτιμῶ τι, πωλῶ εἰς μεγαλυτέραν ἢ πρότερον τιμὴν ἐμπόρευμά τι κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) : Ὁλο καὶ ἀκριβένει τὰ παπούτσια - τὰ ρουχικά κττ. Ἀκρίβυνε πολὺ τὰ χόρτα κοιν. Τ' ἀκριβάναν ὅλα Κίμωλ. Οἱ πακάλ' ἐκρίβυναν τὸ βούτορον Κερασ. Τραπ. Χαλδ. Καὶ ἀμβτ. γίνομαι ἀκριβός, πωλοῦμαι εἰς μεγαλυτέραν τιμὴν ἢ πρότερον κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) : Ἀκρίβυνε τὸ γάλα - τὸ κρέας - τὸ ψωμί καὶ ὑποφέρουν οἱ φτωχοὶ κοιν. || Φρ. Ἀκριβένεις ; — Λιγοστεύω (αὐξανομένης τῆς τιμῆς πράγματός τινος ἐλαττοῦται ἡ ζήτησις του) Ἰόνιοι Νῆσ. || Παροιμ. Ἐννοια τὸν ἡδρεν τὸν κ-κέλην, ἂν ἀκρίβυνεν τὸ χτένιν (κ-κέλης = ψωριῶν τὴν κεφαλὴν. Ἐπὶ τοῦ ἀδιαφοροῦντος διὰ δεινὰ μὴ εἰς αὐτὸν ἀφορῶντα) Κύπρ.

2) Καθίσταμαι δαπανηρός, ἀπαιτῶ πολλὰς δαπάνας σύννηθ. : Ἡ ζωὴ ἀκρίβυνε.

Πβ. ἀκριβεύω, ἀκριβεῖάζω, ἀκριβεῖζω, ἀκριβώνω.

ἀκριβεύω Σῦρ. — Λεξ. Λάουνδ. Περίδ. ἀκριβέγουω Καλαβρ. (Μπόβ.) Μέσ. ἀκριβεύομαι Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Κεφαλλ. Κύπρ. ἀκριβεύουμι Θράκ. (Μάδυτ.)

Τὸ μεταγν. ἀκριβεύω.

1) Ἀκριβολογῶ, διακριβῶ Καλαβρ. (Μπόβ.) 2) Φεῖδομαι, φειδωλεύομαι Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Θράκ. (Μάδυτ. κ. ἄ.) Κύπρ. — Λεξ. Περίδ. : Τὸ κρέας ἔχει σαράντα δραμὲς ἢ ὁκὰ καὶ ἀκριβεύεται κἀνεὶς νὰ πάρῃ Ἀλμυρ. Ἀκριβεύκι νὰ πάρ' μνιὰ οὐκὰ ψάρια νὰ φάγ' μὴ τὴ γ'ναῖκα τ' Μάδυτ. || Ἄσμ.

Τῶαι γιὰτὰ μὲν τὸν ποιητὴν μόνοι σας νὰ σκεφτῆτε, γιὰ μὴν μπακ-κίραν εἶτε δκγὸ νὰ μὴν ἀκριβευτῆτε

πακ-κίρα = χαλκοῦν τι νόμισμα) Κύπρ. β) Δυσκόλως ἐπικοινωνῶ τοῖς ἄλλοις, σεμνύνομαι, καμαρώνω Κεφαλλ.: δεῖνα ἀκριβεύεται. 3) Ὑπερτιμῶμαι, γίνομαι ἀκριβὸς Πάρ. — Λεξ. Περίδ.: Τώρα ἀκριβέψανε ὅλα Σῦρ.

Πβ. ἀκριβένω, ἀκριβεῖζω, ἀκριβίζω, ἀκριβώνω.

ἀκριβιάζω ἀμάρτ. Μέσ. ἀκριβιάζομαι Πελοπν. (Ἀρεόπ. Μάν.) ἄκριβιάζομαι (Μάν. Πλάτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός.

Εἶμαι φιλάργυρος, φιλαργυρεύομαι ἐνθ' ἄν.: Αὐτὴ ἡ γὰρ ἀκριβιάζεται Ἀρεόπ. Πβ. ἀκριβένω, ἀκριβύω, ἀκριβίζω, ἀκριβώνω.

ἀκριβίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός.

Ὑπερτιμῶμαι, γίνομαι ἀκριβός: Ἀρχίνεξε γι ἀκριβίζει πάλι τὸ ψωμί. Πβ. ἀκριβένω, ἀκριβεύω, ἀκριβεῖζω, ἀκριβώνω.

ἀκριβογιός ὁ, σύννηθ. ἀκριβονγιός Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός καὶ τοῦ οὐσ. γιός.

Ὁ λίαν ἀγαπητὸς υἱός, συνήθως ἐπὶ μονογενοῦς ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀκριβογιέ μου τσελεπῆ, ὁμορφο παλληκάρι,
δὲν ἦτο γριῖμα κι ἄδικον ὁ Χάρως νὰ σὲ πάρῃ!

Κρήτ.

Μὴν εἶδῃ τοὺν γιούλλη μου κι τοὺν ἀκριβονγιό μου;

Στερελλ. (Αἰτωλ.) Πβ. ἀκριβοθυγατέρα.

ἀκριβοξετάζω ἀμάρτ. ἀκριβοξετάζω Θράκ. — Λεξ. Λάουνδ. ἀκριβουξετάζου Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀκριβὰ καὶ τοῦ ρ. ἐξετάζω.

Ἐξετάζω μετὰ προσοχῆς, λεπτομερῶς.

ἀκριβοζηλεμένος ἐπίθ. ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλαλ. 28.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός καὶ τοῦ ζηλεμένος μετοχ. τοῦ ρ. ζηλεύω.

Ὁ λίαν ἀξιοζήλευτος: Ποίημ.

Κ' ἡ μιὰ 'ς τὴν ἄλλη δλόχαρες γιὰ παλληκάρια λένε
καὶ γιὰ τὰ πλούσια τους προικιά τ' ἀκριβοζηλεμένα.

ἀκριβοθυγατέρα ἡ, Εὐβ. (Κύμ.) Νίσυρ. Πελοπν. (Μάν.) κ. ἄ. ἀκριβοθυγατέρα Πελοπν. (Γορτυν. Κορινθ. Λάστ. Σουδεν.) — ΚΠαλαμ. Τραγούδ. Πατρ. 25

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός καὶ τοῦ οὐσ. θυγατέρα.

Ἡ λίαν προσφιλὴς θυγάτηρ, συνήθως ἐπὶ μονογενοῦς ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μιὰ μάννα εἶχε ὁμορφη ἀκριβοθυγατέρα

Κύμ. Νίσυρ.

Ἐ, Κατερίνα, χήνα μου, | ἀκριβοθυγατέρα μου,
τ' ἦτανε τοῦτο πῶκαμες!

Μάν.

Εὐτοῦνο εἰν' τῆς τδούπας μ', τσ' ἀκριβοθυγατέρας.

— Μανούλλα, ἐγὼ 'μαι ἡ τδούπα σου, ἡ ἀκριβοθυγατέρα

(τδούπα = κόρη) Σουδεν. — Ποίημ.

Μ' ἀνάθρεφ' ὁ πατέρας μου ἀκριβοθυγατέρα
κι ὁ δόλιος ἐλαχτάριζε γιὰ μένα νύχτα μέρα

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀκριβοκοροούλλα. Πβ. καὶ ἀκριβογιός.

ἀκριβοθώρητος ἐπίθ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀκριβονθώρτους βόρ. ιδιῶμ. ἀκριβοθώρητος Κρήτ. Κύθηρ. Πάρ. Πόντ. (Κερασ.) Σύμ. ἀκριβοθώρητος Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκριβοθώρω.

1) Ὁ διὰ χρόνου ἢ σπανίως βλεπόμενος ἐνθ' ἄν.: Ἐγινες - εἶσαι ἀκριβοθώρητος, δὲ μᾶς ἔρχεσαι πρὸς σύννηθ. Ἀκριβοθώρητος, Κωσταντῆ, μῆνες νὰ σὲ δοῦμεν Κύπρ. Ἀκριβοθώρητος ἐγένουσον Οἶν. Συνών. ἀκριβοθωρημένος (ιδ. ἀκριβοθώρω). 2) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δυσκόλως δύναται τις νὰ πλησιάσῃ, δυσπρόσιτος, δυσπρόσοδος Ζάκ. Κρήτ. Πάρ. Πβ. ἀκριβομίλητος 2. 3) Πολύτιμος ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή' 121: Ποίημ.

Φύτρωσαν ἄντρες πολεμόχαροι | σὰν τὰ διαμάντια ἀκρι-
[βοθώρητοι.

ἀκριβοθωρῶ ἀμάρτ. ἀκριβονθωρῶ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μετοχ. ἀκριβοθωρημένος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀκριβὰ καὶ τοῦ ρ. θωρῶ.

1) Βλέπω μετὰ προσοχῆς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 2) Μετοχ. ἀκριβοθωρημένος, ὁ σπανίως βλεπόμενος Κύπρ.: Ἄσμ.

Καλῶς ἦρτεν Ἀχμετ ἁῶς ἀκριβοθωρημένος

Κύπρ. Συνών. ἀκριβοθώρητος.

ἀκριβοκαμένος ἐπίθ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός καὶ τοῦ καμένος μετοχ. τοῦ ρ. καίω.

Φιλάργυρος: Εἶναι μὲ ἀκριβοκαμένη! Σῦρ. Συνών. ἀκριβάνθρωπος, ἀκριβοκόπος, ἀκριβός.

ἀκριβοκανακάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀκριοκανακαρὰ Κάσ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀκριβός καὶ κανακάρης.

Ὁ πολλῶν τυγχάνων θωπειῶν: Ἄσμ.

Μερίτ' μου χρονοσπράσινη, ἀκριοκανακαρὰ μου,
νὰ μπόρουν νὰ σ' ἀνέσπασα, νὰ σ' ἤφερνα κοντὰ μου.

ἀκριβοκέρδητος ἐπίθ. ΠΠαπαχριστοδ. Θράκ. Ἡθογραφ. 4,52.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀκριβὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. *κερδητός < κερδαίνω.

Ὁ μετὰ δυσκολίας καὶ μόχθου κερδιζόμενος: Νὰ γεμίξῃ τὰ κεμέρια τῶν δικῶν του γιδιοβοσκῶν ἀπὸ δολλάρια ἀκριβοκέρδητα καὶ ῥατωμένα.

ἀκριβοκοιτάζω Θράκ. — Λεξ. Λάουνδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀκριβὰ καὶ τοῦ ρ. κοιτάζω.

Περιποιῶμαι πολὺ.

ἀκριβοκόπος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἄκριβοκόπος Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκριβός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -κόπος, περὶ ἧς ιδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 245 κέξ.

Φιλάργυρος, γλίσχρος ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Τ' ἀκριβοκόπου τὸ πονγγὶ σὲ χαροκόπου χέρια (τὸν φιλάργυρον συνήθως κληρονομεῖ ἄσπιτος υἱὸς καταδαπανῶν τὴν περιουσίαν του) Λακων. Συνών. ἀκριβάνθρωπος, ἀκριβοκαμένος, ἀκριβός, ἀντίθ. χαροκόπος.

